

La pau de centredreta balear

L'operació regionalista podria desembocar en una reedició de l'antiga pau de centredreta, l'objecte del desig de l'«establishment» econòmic.

L'operació regionalista en marxa aspira a formar un sol partit regionalista, i que sigui decisiu després de les eleccions de 2015. D'aquesta manera es podrien reeditar els anys daurats de la pau de centredreta balear: els de l'acord polític entre AP/PP i UM. És la gran esperança per a bona part de l'«establishment» empresarial illenc.

Unió regionalista. Tal i com ja va informar el passat mes de maig aquest setmanari, a hores d'ara la Lliga Regionalista, liderada per Jaume Font, i Convergència per les Illes, formació presidida per Josep Melià, estan en converses per tal de donar a llum una nova formació resultant de la unió de totes dues que seria l'única marca regionalista

que participaria a les eleccions autonòmiques de 2015. Com bé es recorda, cap de les dues formacions no aconseguí representació al Parlament el 2011. L'operació en marxa es dona per descomptat que fructificarà. No tenen més remei. Per separat és segur que no aconseguirien cap escó. Pitjor encara: probablement tindrien menys suports electorals que en

l'ocasió anterior. No debades en l'any i busques transcorregut des de les eleccions autonòmiques de 2011 els dos partits s'han debilitat força. En el cas de la Lliga ni tan sols emet comunicats per a comentar l'actualitat, per a donar la seva opinió sobre els aspectes rellevants que afecten els ciutadans illencs. Convergència sí que ho fa, en un exercici de voluntarisme força sacrificat per a donar aparença d'existència orgànica, si bé és vera que ha tingut pèrdues d'agrupacions amb relació a les que iniciaren l'aventura just abans de les urnes de l'any passat.

Així, el panorama que tenen per endavant aquests dos partits és meridiana. O s'ajunten o desapareixen. Però ajuntant-

se com? És una incògnita, encara. Allò que sí que pareix fora de dubte és que el segell que predominarà en la futura nova formació serà el regionalista. No és una menudesa que quan presentaren –el maig passat– a la premsa el procés per mirar d'unir-se, fou Font qui donà més pinzellades ideològiques, totes regionalistes –de no posar en qüestió res de la Constitució, per exemple–, mentre que el nacionalista Melià es limità a dir que “s’han de superar” els “debats nominalistes”. Posteriorment, fonts de la Lliga han reafirmat a aquest setmanari la impressió rebuda en primera instància. És a dir, que aquest futur partit serà bàsicament regionalista “perquè si no, no tindriem possibilitats d’aconseguir escons”.

A final d'any els òrgans d'ambdues formacions hauran de votar allò que les direccions hauran pactat durant el procés de converses, que haurà durat mig any. Així ho explicaren el maig passat. Serà aleshores quan es coneguïn més detall, però ara com ara ja es pot assegurar que l'objectiu estratègic –amb vista a les eleccions de 2015– serà no sols d'aconseguir representació sinó que aquesta sigui imprescindible per a formar una majoria de govern. Aquest objectiu final implica satisfer dos grans objectius tàctics. El primer, unir al projecte tots els grups dispersos que ara existeixen de caràcter centrista o dretà: és a dir, tant les agrupacions independents locals, que es presenten com a candidatures independents a les eleccions municipals, com els grups insulars d'aquesta orientació ideològica que existeixen a Menorca i Eivissa. El segon, que a partir de l'existència formal del nou partit, es pugui començar a imantar gents del PP a determinats pobles.

Imantar gent del PP. Aquest objectiu serà el més complicat. La història electoral mallorquina i balear demostra que els transvasaments de vot d'aquestes característiques són molt difícils. A l'esquerra es dona el fenomen de transferència –tot i ser poc important sobre el total de vots emesos– entre, per una banda, PSM-PSOE i, per l'altra, EU-PSOE, actuant a mode de vasos comunicants (quan el PSOE baixa, puja PSM i, menys, EU; i al contrari). Però no ha existit mai, en canvi, per la vessant nacionalista entre PSM i UM. Tampoc mai no hi hagué un

intercanvi de sufragis, si més no estadísticament significatiu, entre PP i UM pel costat ideològic dretà a partir de quan es barallaren les dues formacions, el 1992; mentre que anteriorment sí que n'hi hagué, encara que mínimament. Què ens indica tot això? Que perquè existeixi la dita transferència l'electorat ha de veure les dues opcions com a complementàries.

És aquest el motiu que anima l'operació regionalista a no voler ser percebuda com una opció enfrontada radicalment al PP i que per tant donaria el govern, si pogués, a l'esquerra. L'objectiu més aviat podria ser voler ser percebut com a necessari complement per a “centrar” el PP després de les eleccions de 2015.

A tal efecte és imprescindible anar imantant gent del PP. Jaume Font és un ex-diputat del partit conservador, pel qual fou batlle de Sa Pobla, conseller del govern de Jaume Matas, portaveu al Consell Insular de Mallorca, senador... És a dir que coneix i és conegut prou bé per tots els homes forts del PP a la Part Forana de Mallorca. Ell confiava el 2011 en aquest coneixement per a aconseguir un bon resultat. Fracassà. Ara, amb la lliçó apresada, sap que haurà de coaptar d'altres quadres dirigents del PP o, si no, el futur serà semblant al passat. D'aquí les contínues converses amb Antoni Pastor, el batlle de Manacor que ha trencat amb el PP en aquestes últimes setmanes.

Pastor s'ha convertit en trànsfuga i com a tal continua governant l'ajuntament de Manacor –amb el suport opositor, mentre que ha expulsat del govern local els regidors que es mantenen fidels al PP–, però malgrat la jugada bruta s'ha convertit en un potencial gran reclam per a la futura operació regionalista. El tàndem Font-Pastor podria aconseguir que petits grups del PP a d'altres pobles que estiguin molestos pel tarannà de José Ramón Ramón –i també per la seva política lingüística– acabin d'una forma o d'una altra donant suport a la futura formació regionalista.

Si tal formació assolís algun escó que resultés essencial per a formar la majoria parlamentària després de les eleccions de 2015, amb qui pactaria? Una part de l'esquerra es pensa que ho faria amb ella. Tanmateix, Jaume Font va comentar i tot a aquest setmanari, a l'inici de la seva aventura fora del PP, que en la darrera conversa i discussió que tingué

amb Bauzá li va dir, a manera d'auguri: "Tu ara no me necessites, però el 2015 em necessitaràs". És lògic pensar que l'objectiu sigui més aviat aquest que no pactar amb l'esquerra, amb la qual ni Font ni Pastor tenen cap coincidència.

La pau de centredreta. Si la futura formació regionalista efectivament pactés amb el PP, no seria la primera vegada que els dos àmbits ideològics es trobarien. En realitat, aquesta sintonia és l'aposta de sempre del poder econòmic i empresarial més important de les Illes.

El resultat de les primeres eleccions autonòmiques, celebrades el 1983, donà a UM la clau per a formar majoria de govern. El seu líder, Jeroni Albertí, no tenia bones relacions amb el d'Aliança Popular (AP: així es deia el que avui dia és el PP), Gabriel Cañellas. Si UM hagués optat per l'abstenció –que era una cosa amb què s'especulà força aleshores– el PSOE, amb el suport del PSM, podria haver tingut la presidència del Govern, en la persona de Fèlix Pons. Tanmateix, Cañellas demanà ajuda al poder fàctic més important que existia aleshores a les Illes: la Banca March. De la família del financer Joan March, un nét del qual, Carlos, fou l'encarregat d'aconseguir que Albertí fes votar el seu partit per Cañellas i no per Pons. Segons va dir anys després (1995) el mateix Albertí, en una entrevista a qui subscriu, va ser objecte d'un xantatge econòmic a causa del deute que tenia: "Jo no era lliure econòmicament". I per això va pactar amb AP el 1983. Un pacte que, amb daltabaixos, funcionà fins el 1992, quan Cañellas i la nova

Jaume Font.

presidenta d'UM, Maria Antònia Munar, es barallaren definitivament.

Fins aleshores es van viure a les illes nou anys (1983-1992) de pau de centredreta que malgrat els problemes tenia una virtut per a la dreta econòmica i social illenca. Que feia molt difícil que l'esquerra arribés al poder.

És aquesta pau de centredreta a la qual aspira novament ara una part de l'empresariat illenc. I és que molts empresaris senten desconfiança davant la majoria absoluta del PP de Bauzá. El president ha creat massa tensions, governa d'una manera molt despòtica –ell i el seu grup de fidel s'ho cuinen

tot– i el seu interès primordial, des del punt de vista de política econòmica, és satisfer els més importants hotelers. Pels quals ha fet una llei *ad hoc* –anomenada Turística, que s'havia d'aprovar aquest dimarts al Parlament– davant l'estupefacció de la resta d'empresaris.

Si la futura formació regionalista pogués aconseguir representació i el PP es veiés obligat a pactar amb ella per continuar en el poder, tot aquest empresariat faria un alè. Perquè tornaria la pau de centredreta.

Miquel Payeras

ET RECOMANEM...
Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a **Facebook i Twitter**

Visita la nostra botiga virtual en www.tresiquatre.com

34